

ചയപ്പെടുത്തിയത്. എന്നെ നേരെത്തേക്കുട്ടിഞ്ഞിരുന്ന ഡോക്ടർ 'അച്ഛനോ!' എന്ന് പകച്ചപ്പോൾ, 'അതേ, എൻറച്ചൻ...അണ്ണൻ' എന്നുതന്നെ വിളിച്ചു. പറഞ്ഞു. പോകുന്ന വഴിക്കു. 'എൻറച്ചനാണോ!' എന്ന് വിങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാവാനരം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. യുക്തി ദർബ്ബലമായ തൽക്കാലാവസ്ഥ, ഇപ്പോൾ പ്ലേട്ട ജോലിയിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നതിലുള്ള വിമ്മിട്ടം—എന്നൊക്കെ ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

വിജയൻ എന്നിരിക്കണം പിതൃഭാവം. കൂടുതലും സങ്കല്പസൃഷ്ടമാണെന്നേ ഇന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നുള്ളൂ. അനേകനെ കൂടെ താമസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുക ഒരു വിശേഷാൽ കാര്യമല്ല—എത്ര സഹോദരന്റേയും വെറും കർത്തവ്യം മാത്രമാണ്. എന്നെപ്പോലെ പഠിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു സഹോദരൻ ഇതിൽകുറഞ്ഞ സ്വർഗ്ഗമല്ല. ആയുർവേദമേകളേജ് കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പലവിധിഗ്രി കളും അയാൾ എടുത്തു. ഒന്നിനു. എന്റെ സഹായം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്— വിവാഹകാര്യത്തിൽവരെ. കോളേജ് കഴിച്ചതിനുശേഷം മാതൃവലിക്കയറ്റത്തു് ചാലകെട്ടിയമ്പലത്തിലുള്ള പ്രാമാണികനായ ആയുർവേദാചാര്യൻ വടയക്കാട്ട് കൊച്ചുരാമൻ വൈദ്യരുടെ അടുത്താണ് പരിശീലനം നടത്തിയത്. വൈദ്യരുടെ ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ടതാണ് മാലതി. അന്ന് ആളിനെ കണ്ടിരിക്കാം എന്നേയുള്ളൂ. വിവാഹത്തിന്റെ ഘട്ടമായപ്പോൾ വിട്ടിന്റെ പ്രതിനിധിയായി എന്നെയാണ് വിജയൻ പറഞ്ഞുപിടിച്ചത്. അന്ന് മാലതിയുടെ അച്ഛൻ ശ്രീ. കൊച്ചുകുഞ്ഞു് ഡെപ്യൂട്ടി കളക്ടറായി റിട്ടയർപെയ്ത് കോട്ടയത്തു് കാരപ്പുഴ താമസമാണ്. ഞാനന്ന് സംഘത്തിൽ ഡയറക്ടറായിരുന്നു എന്നാണ് ഓർമ്മ. കാരണം അതിനടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന കാരൂർ സാറാണ് ഉച്ചയോട്ടുകൂടി എന്നെ വണ്ടിയിൽ അവിടെ എത്തിച്ചത്.

ആളിനെ കണ്ടപ്പോഴാണ് അറിയുന്നത് ശ്രീ. കൊച്ചുകുഞ്ഞു് വളരെ മുമ്പേ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആളാണെന്നു്. കൊച്ചുച്ഛന്റെ കൂടെ കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നു; അക്കൗണ്ട് ആഫീസിലും ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഞാൻ കൂടെ താമസിക്കുമ്പോൾ വിട്ടിൽ പലതവണ വന്നിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ വിഷയഭാരദ്ര്യം ഇല്ലായിരുന്നു. സംസാരപ്രിയനാണെന്നും. തേന്നി. ഉണക്കക്കക്കപ്പിച്ചു് സന്തോഷമായി തിരികെപ്പോന്നു. ഒരു കഴപ്പു മാത്രം. പെണ്ണിനെ കണ്ടോ എന്ന് സംശയം! സ്വണ്ണക്കണ്ണട ധരിച്ച മെലിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പെൺകുട്ടി അങ്ങനെയും ഇങ്ങനെയുമൊക്കെ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതായിരിക്കുമോ? ആവോ! പെണ്ണിനെ വിജയൻ മനസ്സാ ഉറപ്പിച്ചതാണ്. വടയക്കാടന്റെ ശേഖരത്തിൽപ്പെട്ടത് എന്നു കേട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ ധന്യന്മാരിൽനിന്നായി കണ്ടിരുന്ന അച്ഛനമ്മയ്ക്കു.

സമ്മതമായി. പിന്നെ എന്റെ കാണൽ കൊണ്ട് അനുകൂല പ്രതികൂല വികാസങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ലല്ലോ എന്ന് ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

തിരികെ വന്നപ്പോൾ വിജയൻ പറഞ്ഞു: "കണ്ണട വച്ചത് മാലതിയുടെ ഇളയവൾ ശാന്ത. സുരേന്ദ്രനണ്ണ" വിളിച്ചുവരുത്തി കാണാമായിരുന്നല്ലോ മാലതിയെ."

വിജയൻ തനിയെ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണല്ലോ പറഞ്ഞത്. തന്നെപ്പറ്റി പ്രകടമായ ആത്മവിശ്വാസവുമായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ എന്നല്ല പല കാര്യത്തിലും—ഞങ്ങൾ ഭിന്നപ്രകൃതികളാണ്. ഇടയ്ക്കു പറയട്ടെ, എനിക്കു് ആത്മവിശ്വാസം കുറവാണ് എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. 'ഇത്ര അഹന്ത മനുഷ്യനു് കൊള്ളുകില്ല' എന്ന് കൃഷ്ണമ രിക്കൽ അല്ല. അക്ഷമയോടെ പറഞ്ഞത് ഓർക്കണം. എന്നിലെ ഈ രഹസ്യം ബുദ്ധിമതിയായ കൃഷ്ണമ എങ്ങനെയോ കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. കാരണം എന്റെ അഹന്തയോ അഹംബോധമോ ആത്മവിശ്വാസമോ പുറമേ കാണുകയില്ല. കൃത്രിമമായ മറ ചമച്ചതുകൊണ്ടല്ല ഇതു്. എന്തിനേയും, കൂടുതലിൽ എന്നേയും, ലോകത്തോടു് നൂലനം ചെയ്ത മാത്രമാണ് ഞാൻ കാണുക. വ്യാസൻ. വാല്മീകിയും. ഷേക്സ്പിയറും. ടോൾസ്റ്റോയിയും ജീവിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏകലോകത്തിൽ ആ പേക്ഷികതാബോധമുള്ള ഒരുവനു് എങ്ങനെ അഹന്ത പുറത്തുകാട്ടാൻ കഴിയും? പുറത്തു കാട്ടിയില്ലെങ്കിലും അകത്തുണ്ടല്ലോ—എന്നാണെങ്കിൽ, അകത്തുണ്ടു്; വേണം. താനും. കാരണം. അതാണ് ശക്തിയുടെ ഉറവിടം. ആരുണ്ടെങ്കിലും. ഞാനും. വേണം. എന്ന് എനിക്കറിയാം. വ്യാസനും. ഷേക്സ്പിയറും. മാത്രം. പേരോ എന്റെ കൃതികൾ. ആനാദ്യന്തമായ ഈ പൂർവ്വാഭ്യത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു; അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഏഴുനൂറും. എന്നുവെച്ച് എന്റെ കൃതികൾ സുന്ദരങ്ങളാണെന്ന് ഞാൻതന്നെ പറയുന്നത് ആരാന്റെ വീട്ടിൽ കയറി ഭരണം നടത്തുന്നതുപോലെയാണ്. കാരണം. എന്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയാനുള്ള അർഹത എനിക്കില്ല മറ്റുള്ളവർക്കാണ്. ഇതൊക്കെയോണെങ്കിലും, പ്രമോവിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ എന്റെ അഹന്തയും ആയുധമേന്തി ഗോപുരഭാരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടെന്നുമിരിക്കും—അതു വേറെകാര്യം.

വിജയനിലേക്കു മടങ്ങട്ടെ. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ വിജയൻ വിട്ടിൽ എന്ന് മണിക്കൂറുകൾ സംസാരിച്ചിരിക്കും. ഞാൻ മിക്കവാറും കേൾവികാരനായിരിക്കും. വർത്തമാനം — കേക്കു്, ബിസ്കൂററു്, ഫോർലിക്സു്, ഏതെങ്കിലും ഇങ്ങനെ പലതും കൊണ്ടുവരും. ഓണക്കോടി ഒരിക്കലും മടങ്ങിയിട്ടില്ല. ആദ്യകാലങ്ങളിൽത്തന്നെ ഞാനിതു് കർശനമായി വിലക്കിയതാണ്. നിന്ദാസാഹസ്യത്താണായി പകരം. ഞാൻ ഒന്നും കൊടുക്കാറുമില്ല. മാലതി പറയും. ലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലും. അല്ല.

ഗണനയുണ്ടെങ്കിൽ അതു് എന്നെയാണെന്നു്. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണോ? പറയാൻവയ്യ. തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരുഴുത്തുകാരനാണെന്നതിൽ കറേ അഭിമാനിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. അതിൽക്കവിഞ്ഞു് കൃതികളോടു് പ്രത്യേകിച്ചു് സ്ഥായിയുണ്ടായിരുന്നോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഒരിക്കൽ ഞാൻ 'Author's Copy' യിൽനിന്നു് അവർക്കു് ഒപ്പിട്ടു് കൊടുത്തിരുന്ന 'കുമാരനാശാൻ' പിന്നൊരിക്കൽ ഞാൻ കൂടിയിരിക്കേ മറ്റൊരാളിനു് സംഭാവന ചെയ്തു് ഓർക്കണം. 'മരണം. ദർബ്ബല'ത്തിലെ, കാമുകിയുടെ കവിളിൽനിന്നു് കാമുകൻ ജലം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനെക്കുറിച്ച്, മറ്റൊരോ ഡോക്ടറന്മാർ പരിഹാസം പറഞ്ഞതു് വിജയൻ ഒരിക്കൽ സംസാരവിഷയമാക്കി. ഞങ്ങളെല്ലാവരുംകൂടി അയാളുടെ കാറിൽനാട്ടിൽനിന്നും തിരിവനന്തപുരത്തേക്കു് വരികയായിരുന്നു. എന്തിനെക്കുറിച്ചും മിതമായി പറഞ്ഞുനിറുത്തില്ല വിജയൻ. ആരോൾഗൃഹാസ്രുത്തിലേക്കും. അന്നെസുമുത്തത്തിലേക്കുമൊക്കെ കടന്നപ്പോൾ, ഒരുപക്ഷേ കടം. വെ. കൂടെയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം, ഞാനും. മറ്റുവരും. അല്ല. ശക്തികൂട്ടി പറഞ്ഞു. ഞാൻ ആകെ കൂടി വിജയനെ എതിർത്തിട്ടുള്ള സംഭവം. അതു മാത്രമാണെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. ചുരുക്കത്തിൽ സദാ പുസ്തകപാണിയായ ഒരു വിജ്ഞാന സേവകനായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു സഹൃദയനായിരുന്നില്ല എന്റെ അനേകൻ എന്നാണ് എന്റെ ധാരണ.

എന്നാലും അയാൾക്കു് വെറും ജ്യേഷ്ഠൻ എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് മറ്റൊരതോ കൂടിയായിരുന്നു ഞാൻ എന്ന് ആവർത്തിക്കാതെ തരമില്ല. ഒരിക്കൽ, രോഗം. തലച്ചോറിനെ ബാധിക്കുന്നതിനുമുമ്പു്, നെഞ്ചുവേദന വന്നപ്പോൾ മാലതി വളരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു ആശുപത്രിയിലിരുന്ന് വിശേഷമായിരുന്ന പക്ഷേ, തനിക്കു് തന്റെ വഴി എന്ന മട്ടാണല്ലോ വിജയൻ. എന്നിട്ടു് മാലതി രാത്രി പത്തുമണി കഴിഞ്ഞ സമയത്തു് മുത്തമകൻ കട്ടനെ എന്റെയടുത്തു് പറഞ്ഞു. ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ ആയിടെ മാത്രം തീർന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ—അതിനു് തറക്കല്ലിട്ടുവെച്ചതു് എന്നെക്കൊണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പറയട്ടെ—മുകളിലത്തെ നിലയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. മടിച്ചു മടിച്ചാണ് ഞാൻ കയറിച്ചെന്നതു്. ഭാര്യയേക്കാൾ ചേതമോ ചേട്ടനു്? രോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു. സ്വയം. ഡോക്ടറും അനുഭവസ്ഥനുമായ അയാൾക്കാണ്. അയാളുടെ രക്ഷയെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ എത്ര യോഗ്യതവച്ചാണ് ഞാൻ ഉപദേശിക്കുക? ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ വെറും വാക്കുകൾ പറയാൻ എനിക്കു മടിയാണ്. എന്നാലും മടിച്ചുനിലക്കുന്നു. കഴിവില്ല. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലായിക്കൊണ്ടു്...ആശുപത്രിയിൽ ചെന്നാൽ എന്തൊക്കെയാണ് അവർ ചെയ്യാൻ പോണതെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? അതൊക്കെത്തന്നെയാണ് ഞാനും ചെയ്യുന്നത്. (തുടരും)

പി.കൃഷ്ണൻനായർ

സാഹിത്യവാദപഥം

കൈകൊലം മുൻപാണു്. ആദ്യവയിലെ റസി. ബിയിൽ (ട്രാവലേഴ്സ് ബംഗലോ) ഞാനൊരു കൂട്ടുകാരനെ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ അവിടെയെല്ലാം വലിയ ആരക്കൂട്ടം. റോഡിലുണ്ടു് തിക്കും തിരക്കും. ചലച്ചിത്ര താരം ഷീല അവിടെവരുന്നു. അവരെക്കണ്ടു് കണ്ണും മനസ്സും കളിർപ്പിക്കാൻ കട്ടികൾതൊട്ടു കിഴവന്മാർ വരെ കൂടിയിരിക്കുകയാണു്. വളരെ നേരം അവർ കാത്തുനിന്നപ്പോൾ ഷീല വന്നു. ഉത്കണ്ഠയുടെ മർമ്മരനാദങ്ങളും കാമത്തിന്റെ അലോസകാരവും വ്യാപിച്ച ആ മണ്ഡലത്തിൽ ഷീലയുടെ സുവർണ്ണപ്രഭം ആളുകളുടെ ഇടയിലൂടെ പുഞ്ചിരിപൊഴിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നുപോയ ആ താരത്തെ അവരൊക്കെമതിവരുവോളം കണ്ടു. പക്ഷേ ചിലർക്കു കണ്ടാൽ മാത്രംപോര, ചുണ്ടുവിരൽ നീട്ടിക്കൊണ്ടാണു് അവരുടെ നില്പു്. അവർ തൊട്ടിരിക്കണം. ഷീല അതൊന്നും അറിയാതെ നടന്നുപോയിരിക്കണം. സ്പർശിച്ചവർ ആ ഏകദേശത്തിന്റെ പളകുമാണിണു് വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു കൂടിയിരിക്കാം. സ്വർഗ്ഗം സൗമ്യമായതു കൊണ്ടാവാം. താരം അതറിയാത്തതു്. നേരെമറിച്ചു് മർദ്ദത്തോടു കൂടിയുള്ള സ്പർശമായിരുന്നെങ്കിലോ? ഷീല അതറിയും. അറിഞ്ഞെന്നു ഭാവികൾ. ഭാവിച്ചാൽ നിയമപാലകൻ അയാളെ രൂപിയെടുത്തുകൊണ്ടു പോകും. ചിലപ്പോൾ അവരുടെ പതക്കൻ ഹസ്സത്തിന്റെ അടിമർദ്ദം അയാൾ അനുകൂലിച്ചെന്നുവരും. ഒരു സാമാന്യനിയമം പറയട്ടോ? പേലവസ്ത്രശാലാകാം. കറോര സ്പർശമരുതു്. റോസാപ്പൂവിന്റെ തൈട്ടിൽ പതുക്കെ തൊട്ടുകൊള്ളു. അമർത്തിത്തൊടരുതു്. തൊട്ടാൽ മുളളുകൊള്ളും. വിരൽ മുറിയും. ആശാരി ഉളി തേച്ചിട്ടു് അതിന്റെ മുർച്ചയറിയാൻ പതുക്കെ തൊട്ടുന്നോക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടില്ലേ? തള്ളവിരൽ അനുകൂലിക്കാമർത്തിയാൽ മുറിയു് ഉണ്ടാകും. ചോരയൊഴുകും. ഇക്കാരണത്താൽ ഏതിനെയും സൗമ്യമായി സ്പർശിക്കാൻ പഠിക്കൂ. ചിത്രശലഭത്തിന്റെ ചിറകുകളിൽ മുട്ടലസ്സർഗ്ഗം നടത്തിയാൽ വിർലകളിൽ കാഞ്ചനരേണുക്കൾ പറയും. അമർത്തിത്തൊട്ടാൽ ചിറകുപൊടിഞ്ഞുപോകും. സാഹിത്യസൃഷ്ടി ചിത്രശലഭമാണു്. എന്നാൽ അതിനെ മാർദ്ദവത്തോടെ സ്പർശിക്കുന്നതിൽ ഒരർത്ഥവുമില്ല. വിമർശനത്തിന്റെ അടിമർദ്ദത്തിലും പൊടിഞ്ഞുപോ

കാത്ത ചിറകുകളെത്താണു് യഥാർത്ഥമായ സാഹിത്യസൃഷ്ടി.

കഷ്ടപ്പെട്ടു പറക്കുകോഴി

കർക്കശ സ്പർശം ഇല്ലാതെതന്നെ പൊടിഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു വിലക്കുണശലഭമാണു് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ കെ. പി. രാമനണ്ണി എഴുതിയ 'ഭാവത്വചിന്താദശകം.' സന്തോഷ പ്രകടനത്തിലും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട ലൈംഗിക പ്രവർത്തനത്തിലും അനിയതത മുളള ഒരു പെണ്ണു്. അവൾ ഓഫീസിലെ സഹപ്രവർത്തകനെ കടന്നാക്രമിക്കുന്നു. പിന്നീടു് വേദാന്തരം അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. ഭർത്താവു് പരമബോധനായതു കൊണ്ടു് അവൾ സഹപ്രവർത്തകനു് കത്തെഴുതുന്നു. അതിങ്ങനെ: "...ഗോപി പ്രതിക്ഷിച്ചപ്പോലെ എനിക്കു മടുത്തു. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ത്രിപുമില്ല. മഹാബോധു്.....ഒരു അധർശമർദ്ദം. പരിപാടി ഞാൻ പറയാം. പതിനാറാം തീയതി രാവിലെ ഒൻപതുമണിക്കു് ഇവിടത്തെ ബസ്സു് സുററാൻറിൽ വന്നു്..." കഥ തീർന്നു.

ഷീല

വിവാഹത്തിനു മുൻപു് അവൾ ആ ഗോപിയോടൊരുമിച്ചു് ഏതോ ഹോട്ടലിൽ പെൺ കിടന്നിട്ടുണ്ടു്. വീണ്ടും അങ്ങനെ പോകാമെന്നാണു് അവളുടെ നിർദ്ദേശം. കലയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ രാജഹംസത്തെപ്പോലെ പറക്കുന്നുവെന്നു ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു് യഥാർത്ഥത്തിൽ കോഴിയെപ്പോലെ ചിറകിട്ടിട്ടു താഴെ വന്നുവീഴുന്ന ഒരു അപ്രഗല്ഭനോണു് ഇക്കഥയുടെ രചയിതാവു്. ചെട്ടച്ചാണു് വഴിഭൂതം മാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടു പറക്കുകോഴിയാണു്. ഒട്ടും നർമ്മബോധമില്ല. എങ്കിലും താനൊരു ഹാസ്യസമ്രാട്ടാണെന്നു ഭാവം. ആ ഭാവംകൊണ്ടുള്ള പ്രകടനാത്മകത ഒഴുക്കും. ആഖ്യാനത്തിൽ താനൊരു വ്യഡ് ഹൗസാണെന്നു നാട്യം. പക്ഷേ, അതിൽ രസിക്കുന്നതു് വായനക്കാരല്ല, കഥാകാരൻ മാത്രമാണു്. ഇത്ര പ്രകടനാത്മകതയുള്ള ഒരു കാലഭാസം വിരളമായ കാണാൻ പററ. ആവർത്തിക്കട്ടെ പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരന്മാരെ സദയാനമതിയോടെ. എന്റേതൊരു മുട്ടലസ്സർഗ്ഗം മാത്രമാണു്. കാനിസ്റ്റർഗമല്ല.

മേലുപറഞ്ഞ കഥയിലെ നായിക വിപഥഗാമിനിയാണു് (eccentric). ഈ ഉത്കൃമസ്വഭാവം നിയതസ്വഭാവമുള്ളവരിലും കാണാം. ഡോക്ടർ എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ കാലത്തു് പത്തുനീനെ കണ്ടതിനുശേഷമേ കാപ്പികുടിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഇതെഴുതുന്ന ആൾ ഒരുദിവസം കാലത്തു് കന്യാകുമാരി കടപ്പുറത്തു് നില്പുകയായിരുന്നു. അവിടെ രാധാകൃഷ്ണനെ മെത്തി. അദ്ദേഹം ആകാശത്തു നോക്കിക്കൊണ്ടു വളരെനേരം നിന്നു. കാര്യമെന്തെന്നു് അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്തു പ്രേമത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞതു്. വിശ്വാസി ഖ്യാതനായ ചിത്രകാരൻ പികാസ്സോക്കു വല്ലാത്ത തണുപ്പു് അനുഭവപ്പെട്ട ഒരുദിവസം കാലത്തു്. തന്റെപഴയ ചിത്രങ്ങൾ വാരികളിൽ അവയ്ക്കു തീ കൊളുത്തിയിട്ടു് അദ്ദേഹം അടുത്തിരുന്നു. സിമികളുള്ള ഒരു മലയാളി ഭിഷഗ്വരൻ. തികഞ്ഞ യുക്തിവാദി. പക്ഷേ ഹിന്ദുവായ അദ്ദേഹം എന്നും സന്ധ്യയ്ക്കു് ഒരു പിഞ്ഞാണത്തിൽ അറബി മാത്രം അറബിലിപിയിൽ വ്വിരലുകൊണ്ടു് എഴുതും. കുറച്ചു പച്ചവെള്ളം അതിലൊഴിച്ചു് പിഞ്ഞാണമൊന്നു കറക്കി ആ വെള്ളം കുടിക്കും. കേംബ്രിജ് സർവകലാശാലയുടെ

ഡോ: രാധാകൃഷ്ണൻ

പാൽസലറായിരുന്ന ഡോക്ടർ ലൈ റ്റഫ്. ഈശ്വരൻ സ്പെഷി അവസാനിപ്പിച്ചത് ബി.സി. 4004 ക്രൈസ്തവ 23-ാം തീയതികാലത്തു് ഒൻപതുമണിക്കായിത്തുറവെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടെടുത്തിപ്പറഞ്ഞു. മുൻപ് സുന്ദരനായ ഒരു ഭാൻ സ്പോർട്ട് ബസ്സ് കണ്ടക്ടർ തിരുവനന്തപുരത്തു് ജോലി നോക്കിയിരുന്നു. (ഇപ്പോഴും കാണാം. ഞാൻ കാണാറില്ലെന്നുള്ളതു് ബസ്സ് ഉള്ളമ്പാറ ചിത്തരോ ഗാത്രപത്രിക്കടുത്തുള്ള സ്റ്റോറാപ്പിൽ നിറുത്തുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉറക്കെപ്പറയും. "ഉള്ളമ്പാറകൾ ഇറങ്ങാം." പല ഉള്ളമ്പാറകളും ഇറങ്ങുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും ഇറങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. മഹാമാർക്കു് നമ്മെ "ഉള്ളമ്പാറകളാ" ക്കാമെങ്കിൽ കണ്ടക്ടർക്കു് എന്തുകൊണ്ടു് അതു പാടില്ല?

അസത്യത്തിന്റെ അന്ധകാരം

ആളുകളെ ഭ്രാന്തനാക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല അവരുടെ മനസ്സിന്നു് ഉന്നമനം വരുത്തുകയും വേണം. — ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി

കഥകളെഴുതുന്ന ആളാണു് പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കഥയിലും കാണാം. ഈ നല്ല ഉദ്ദേശ്യം. സമുദായത്തിലെ മാലിന്യങ്ങളെ പരിഹാസാത്മകമായി ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു്. ഈ കലാകാരൻ ഇത്തരങ്ങിന്നു്. കലാകൗമുദിയിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ 'ഒരു കവലക്കഥ' എന്നതിലും ഈ പ്രവർത്തനം കാണാം. മോഷണം തൊഴിലാക്കിയ ചിങ്ങൻ കാറ്റ് പുറത്തു കയറി മരിക്കുന്നു. ആ തസ്കരന്റെ പേരിൽ നാലു് കവലയിൽ സ്മാരകമുയരുന്നു. എല്ലാ സ്മാരകങ്ങളുടെയും കഥയിതാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചു് സമുദായത്തിലെ ഒരു മാലിന്യത്തെ നിഷാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു് കഥാകാരൻ. അത്രയും നന്നു്. പക്ഷേ, എന്നെണ്ണം ബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു് ഒരാൽ ഉദാഹരണം ഇനിപ്പറയുന്നില്ല. ഉത്കൃഷ്ടങ്ങളായ പരിഹാസകൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ 'കൈമെയ് മറക്കുന്ന' പ്രതീതിയുളവാകും. അതു് ഇവിടിലും. കാരണമന്വേഷിക്കുമ്പോൾ പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണൻ മെക്കാനിക്കിനെപ്പോലെ മാനിനിന്നു് കഥാപാത്രങ്ങളാകുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ഉദ്ഗ്രഥിതമായ ഭാവനാശക്തി രൂപം നൽകുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളാണു്. ഉദാഹരണം. ത്കഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ' എന്ന കഥയിലെ ശാസൻ; ബഷീറിന്റെ 'മതിലുകൾ' എന്ന കഥയിലെ സ്രീകഥാപാത്രവും പുരുഷ കഥാപാത്രവും. കറെക്കുടി പിറകോട്ടു പോകാം. 'മർത്താണ്ഡ വർമ്മ' എന്ന നോവലിലെ സുന്ദരയ്യൻ. അപഗ്രഥനാത്മകമായ വിമർശന പ്രവർത്തനമാണു് പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു രൂപം നൽകുന്നതു്. അവ വികാരത്തോടല്ല, ചിന്തയോടു ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ചിന്തയ്ക്കു പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ കലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയല്ല. അവ സത്യത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിലല്ല നിൽക്കുന്നതു്; അസത്യത്തിന്റെ അന്ധകാരത്തിലാണു്.

* * * * *
ആണുങ്ങൾ കളിക്കുന്ന കളത്തിൽ കളിച്ചാൽ തങ്ങൾ ഗർഭിണികളായിപ്പോകുമെന്നു് ചൈനയിലെ പെൺകുട്ടികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിലെ ഒരു മാലിന്യമെടുത്തു് ഏതാനും വാക്യങ്ങളിലൂടെ ആവഷ്കരിച്ചാൽ കലയാകുമെന്നു ചില സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു വിശ്വാസം. ഇതൊരു സാമാന്യ പ്രസ്താവം. പായിപ്ര രാധാകൃഷ്ണനെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്.

ടേലിവിഷൻ സെററു് വൈയാകരണനല്ല

എനിക്കു വളരെ വേണ്ടത്തക്ക ഒരു പയ്യൻ ആകാശവാണിയിലുണ്ടു്. പയ്യനായതുകൊണ്ടു് 'അയാൾ' എന്നെഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ. ബഹുമാനക്കരവാനാമില്ല. "ശ്രീശ്രീ-പാലക്കുടി റോഡിൽ

ബസ്സ് മറിഞ്ഞു് പന്ത്രണ്ടുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു്" എന്നു് അയാൾ പറയും. "കൊടുങ്കാറ്റിനു് അഞ്ചുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു്." "മെക്സിക്കോയിൽ ഭൂകമ്പമുണ്ടായതിന്റെ ഫലമായി ഇരുപതിനായിരം പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു്"—ഇങ്ങനെ പല തവണ കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ അയാളെ അറിയിച്ചു. "രാവണൻ രാമനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു്" എന്നു് പറയുന്നതുപോലെല്ല ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ. ബസ്സ് കഴിയിലേക്കു മറിഞ്ഞു. മറിഞ്ഞപ്പോൾ കറെയാളുകൾ മരിച്ചു. അതല്ലാതെ ബസ്സിന്നു് അവരെ കൊല്ലാൻ ഉദ്ദേശ്യമില്ലല്ലോ. ബസ്സ് അചേതനവസ്തുവാണു്. അതിനു മനസ്സ് (mind) ഇല്ല. അതിനാൽ കൊല്ലാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യവുമില്ല. അതല്ല രാവണനെ കൊന്ന രാമന്റെ മാനസികനില. രാക്ഷസരാജാവിനെ കൊല്ലാൻ അയോദ്ധ്യാധിപതിക്കു് ഉദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ:—കൊല്ലുക എന്ന ക്രിയയുടെ പിറകിൽ ജീവനുള്ള വ്യക്തിയുണ്ടു്. അക്കാരണത്താൽ ബസ്സ് മറിഞ്ഞു് പന്ത്രണ്ടാളുകൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു എന്നു പറയരുതു്. പന്ത്രണ്ടാളുകൾ മരിച്ചു എന്നെന്നു ആകാവൂ. ഞാനിതു് സ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞതിനു ശേഷം ആ പയ്യൻ പതിവായി 'കൊല്ലപ്പെട്ടു്' എന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ നാവടക്കി വച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും "മരിച്ചുപോയി!" എന്നു് അയാൾ ശരിയായി പറഞ്ഞേനെ. ഇതു ഓർമ്മിക്കാതെയല്ല ഇനിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ എഴുതുന്നതു്.

ഒന്നല്ലാതിരുന്നതു് അതായിബ്ഭവിക്കുന്നതിന്നു് വ്യാകരണത്തിൽ അത്ര തടഭാവം എന്നു പറയുന്നു. (അത്രത്തിന്റെ = ഭൂതമല്ലാത്തതിന്റെ [ഭൂതം = ഭവിച്ചതു്] തടഭാവം = അതുകൊണ്ടുള്ള ഭാവം.)

ഉദാഹരണം: ശുചീഭവതി (ശുചിയല്ലാതിരുന്നവൻ ശുചിയായിബ്ഭവിക്കുന്നു.)

എന്നാൽ 'അതാക്കുക' എന്ന അർത്ഥമാണു കിട്ടേണ്ടതെങ്കിൽ 'കൃ' ധാതുവാണു് ചേർക്കേണ്ടതു്. (അതായിബ്ഭവിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിനു വേണ്ടി 'ഭൂ' ധാതു ചേർക്കണം.). ഉദാഹരണം. മധുരീകരോതി = മധുരമല്ലാത്തതിനെ മധുരമാക്കുന്നു.

ഈ അത്ര തടഭാവം നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണങ്ങൾ:

സ്മൃതിവേദിക്കുക—സ്മൃതമാവുക.
സ്മൃതികരിക്കുക—സ്മൃതമാക്കുക.
ഈ ധാതുക്കൾ—ഭൂ, കൃ ധാതുക്കൾ—ചേർക്കുന്നതിൽ പലർക്കും തെറ്റുപറ്റാറുണ്ടു്. 'ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു' ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി' എന്നു എഴുതുമ്പോൾ അർത്ഥം കിട്ടുന്നതു് ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യയെ പ്രതിനിധീയാക്കി എന്നാണു്. ഗാന്ധിജിക്കു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോകാൻ സൗകര്യമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയെ പ്രതിനിധീയാക്കി അങ്ങോട്ടയച്ചു എന്നു് അർത്ഥം. 'ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യയ്ക്കു് പ്രതിനിധീഭവിച്ചു' ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി' എന്ന വാക്യം ശരി.

ടെലിവിഷൻ സെററിൽനിന്നു പല പ്ലോഴും ഈ 'പ്രതിനിധീകരിക്കൽ' കേൾക്കാം.

'വത്' പ്രത്യയം 'മത്' പ്രത്യയം ഇവയുടെ പ്രയോഗങ്ങളിലും തെറ്റുപറ്റുന്നു സെററിന്. ഒരാഴ്ചയ്ക്കു മുൻപ് "ആധുനികവത്കരണം." എന്നും ഈ പേടകം പറഞ്ഞു. ആധുനികത്തോടു 'വത്' പ്രത്യയം ചേരില്ല. "ആധുനികീകരണം." എന്നതാണ് ശരിയായ പ്രയോഗം. "നിതീകരിക്കുക," "രൂപീകരിക്കുക" എന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ യഥാക്രമം. "നിതിമത്കരിക്കുക" "രൂപവത്കരിക്കുക" എന്നവേണം. (നിതീകരിക്കലിനു "നിതിയാക്കുക" എന്നും രൂപീകരിക്കലിനു "രൂപമാക്കുക" എന്നും ആണ് അർത്ഥം. നിതിയുള്ളതാക്കാൻ നിതിമത്കരണവും രൂപമുള്ളതാക്കാൻ രൂപവത്കരണവുമാണ് വേണ്ടത്.)

സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവ്, സാമൂഹ്യവൽക്കരണം എന്നൊക്കെ സെററു പറഞ്ഞു. സാമൂഹ്യം എന്ന പ്രയോഗം തെറ്റാണെന്നതു പോകട്ടെ. വക്കം മൗലവി പരിഷ്കരിച്ചതു സമൂഹത്തെയാണെന്നതിൽ അദ്ദേഹം സമൂഹ പരിഷ്കർത്താവാണ്. സാമൂഹ്യ-പരിഷ്കർത്താവല്ല. ഇന്നലെ "ഉള്ളരിന്റെ 'ഉമാകേരള' മെന്ന കവിതാ സമാഹാരം." എന്ന് സെററു പറഞ്ഞോ എന്നൊരു സംശയം. ബസ്സു ഇരമ്പിക്കൊണ്ടുപോയി ആ സമയത്തു. ഞാൻ കേട്ടതു പിശകായിട്ടാവാം. കേട്ടതു ശരിയാണെന്നിൽ "മണിമഞ്ജുഷ" പോലെ "ഉമാകേരള"വും കാവ്യ സമാഹാരഗ്രന്ഥമാണെന്നു നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കണം. ഇന്നു പബ്ലിക്ലൈബ്രറിയിൽ പോയി അന്വേഷിക്കാം; അവിടെയുള്ള മറ്റു കവിയുടെ പ്രതിമ ഇന്നലെ രാത്രി ഏഴര മണിക്കുശേഷം വാവിട്ടു കരഞ്ഞോ എന്നും. മറ്റൊരുവ്യത്തെ കാവ്യസമാഹാരഗ്രന്ഥമാക്കിയാൽ ഏതു കവിയാണ് നിലവിളിക്കാത്തതു! നിലവിളിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എന്റെ കാതിനാണു തകരാറു്. സെററിനോടു. അതു നിമിച്ച്ച കെൽട്രോൺ കമ്പിനിക്കാരോടു മറുപ്തി പറയുക.

കടുവയെ പേടിക്കേണ്ടതില്ല

തിരുവനന്തപുരത്താണ് ഇതേഴുന്ന ആൾ താമസിക്കുന്നതെങ്കിലും ശംഖും മുഖം കടുപ്പം, കാഴ്ചബംഗ്ലാവ്, ഗുൾശാല, അരുവിക്കര, വാട്ടർവർക്കുസ് ഇവിടെയൊക്കെ പോയിട്ടു കറഞ്ഞതു മുപ്പത്തഞ്ചുവർഷമെങ്കിലും ആകും. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞയാഴ്ച പേരക്കുട്ടിക്കുവേണ്ടി ഗുൾശാലയിൽ പോകേണ്ടിവന്നു. കടുവകളെ കണ്ടു. അവ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു ഞങ്ങളെക്കണ്ടു വാ പൊളിച്ചു. തിന്മയുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളായ ആ മൃഗങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ കഴിയുന്നതു വേഗം അവിടെനിന്നു പോകണമെന്നു തോന്നി. അല്ലാതെ "വോന്റെ പാദപദമങ്ങളുടെ റ്റർശംകൊണ്ടു് ഏതു കാണുന്നമാണം പ

രിപുതമായി വേിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വോന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്താൽ ആ പ്രദേശവും അവിടെയുള്ള അങ്ങയുടെ സുഹൃത്തുക്കളും ഉത്കണ്ഠാകലരായി കഴിയുന്നുണ്ടോ? ഏതു പ്രണയിനിയാണ് അങ്ങയുടെ അഭാവത്തിൽ പരിതപ്തമാനസയായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്?" എന്നൊക്കെ ചോദിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. കടുവ-കടുത്ത വായുള്ളതു്-എന്നു കരിങ്കുട്ട. നാരായണപിള്ളസ്റ്റാർ പണ്ടു പറഞ്ഞതന്നിട്ടുണ്ടു്. തിന്മയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ആ മൃഗം. അതുകൊണ്ടു് "വാ നടക്കു" എന്നു പേരക്കുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു. നടക്കുകയും ചെയ്തു. തിന്മയുടെ സാരാംശമാണു് എക്സ്പ്രസ്സ് ആട്ടപ്പതിപ്പിൽ കണ്ട "മഞ്ഞിൽ മറയിലെ സൂര്യൻ" എന്ന ചെറുകഥ. കടുവാക്കുട്ടിന്റെ മുൻപിൽ അല്പനേരം നില്ക്കാൻ നിർബുദ്ധനായതു പോലെ ഇതൊന്നു വായിക്കാനും നിർബുദ്ധനായി. ആദ്യത്തിയതു് എന്നു നോക്കണമെന്നുപോലും തോന്നിയില്ല. എന്നാലും നോക്കി. അശോകൻ എങ്ങനെയിരു്. അദ്ധ്യാപിക കഥാപാത്രം. അവരക്കു മാന്യമായ ഒരു വിവാഹമാകാമായിരുന്നു. നിരസിച്ചു. വീട്ടുകാർ വേറൊന്നു ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. അതിനു തടസ്സം വന്നപ്പോൾ അവർ നൈരാശ്യത്തിൽവീണു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തടസ്സംമററി. കല്യാണം നടക്കാൻ പോകുന്നു. കഥ അവസാനിക്കുന്നു. കടുവ കൂട്ടിൽകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പേടിക്കാനില്ല. കഥാവ്യാഖ്യം അങ്ങനെയല്ല. വാരികയുടെ താളുകളിൽ നാററത്തോടുകൂടി സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം നടത്തുകയാണ്. വരൂ വായനക്കാരോ, നമുക്കു രക്ഷപ്പെടാം. ഇതും ക്രൂരമൃഗമാണു്, തിന്മയുടെ സാരാംശമാണു്.

* * *

മാക്കോണ്ടപ്പട്ടണത്തിൽ അഗമ്യഗമനത്തിന്റെ ഫലമായി ജനിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്കു പന്നിവാലു് കാണമെന്നു് മാർക്കേസു് നോവലിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് എന്റെ ഓർമ്മ. ലൂയി പതിനാലാമൻ ജനിച്ചതു മുപ്പത്തിരണ്ടു പപ്പോടു കൂടിയാണത്രേ. സങ്കല്പിച്ചുനോക്കൂ; ആ കഞ്ഞു് ജനിച്ചയടുക്കെ ചിരിച്ചെങ്കിൽ! ചുറ്റും നിന്നവർ പേടിച്ചുപോകില്ലേ? പന്നിവാലും മുപ്പത്തിരണ്ടു പല്ലുമുള്ള ശിശുവാണു് പെങ്കിലിടമ. ഈ ബീഭത്സത എത്രവേഗം അപ്രത്യക്ഷമാകുമോ അത്രയും നന്നു്.

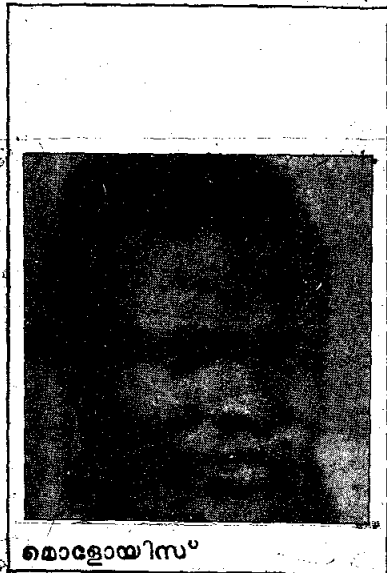
"കഥ"യിലെ ഒരു പ്രസ്താവം

മോപസാങ്ങിന്റെ An Artifice എന്ന ചെറുകഥയുടെ സാരം നൽകാം. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അധിക ദിവസമായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കുറിയുടെ ഡോക്ടറെ കാണാൻ വന്നു. കല്യാണം കഴിഞ്ഞു ഒരു മാസം. തീരാറാകുമ്പോൾ ചെറുപ്പക്കുറിയുടെ ഒരുതരം സുഖക്കേടു വരുമല്ലോ. അതായിരുന്നു അവളുടെ രോഗം. അവൾ പരിശോധനയ്ക്കു വേണ്ടി കിടക്കയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ഡോക്ടറോടു പറഞ്ഞു:

"ഇല്ല ഡോക്ടർ ഭർത്താവിനെ ഭാര്യക്കു വഞ്ചിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല..." ഡോക്ടർ ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു മറ്റുള്ളവരുമായി സ്വച്ഛന്ദങ്ങളായ രതിക്രിയകളിൽ മുഴുകിയാലേ സ്ത്രീക്കു യഥാർത്ഥമായി പ്രേമിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു അയാൾ അറിയിച്ചു. അതു തെളിയിക്കാൻ അയാൾ ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. (കഥയ്ക്കുള്ളിലെ കഥ) ഒരു ദിവസം രാത്രി ഒരുതിസന്ദർഭത്തിലൂടെ വീട്ടിലെത്തി പറഞ്ഞു: വര, വേഗം, വേഗം വര ഡോക്ടർ എന്റെ കാമുകൻ എന്റെ കിടപ്പുമുറിയിൽ വച്ചു പെട്ടെന്നു മരിച്ചു. ക്ലബ്ബിൽനിന്നു എന്റെ ഭർത്താവു് ഉടനെ വരും. ഡോക്ടർ അവളോടൊന്നുമിച്ച്പോയി. കാമുകൻ കിടക്കയിൽ മലർന്നു കിടക്കുന്നു. ഡോക്ടറും തന്മണിയും വേലക്കാരിയും ചേർന്നു ആ മൃതദേഹത്തെ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു വേറെ മുറിയിൽ കിടത്തി. അതു കഴിഞ്ഞയടുക്കെ ഭർത്താവു വന്നെത്തി. താൻ അവളോടു വർത്തമാനം പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹിതൻ വണ്ടി കൊണ്ടുവന്നു വെന്നു. അയാൾ വീട്ടിൽ കയറിയ നിമിഷത്തിൽ ബോധംകെട്ടുവീണെന്നും രണ്ടു മണിക്കൂറായി ബോധമില്ലാതെ കിടക്കുകയാണെന്നും ഡോക്ടർ അയാളോടു പറഞ്ഞു. എല്ലാവരുംകൂടി കൈത്താങ്ങലിട്ടു ആ നിശ്ചേതന ശരീരത്തെ വണ്ടിക്കുക്കത്താക്കി. മൃതദേഹമാണു് അതെന്നു വണ്ടിയോടിക്കുന്നവൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഡോക്ടർ ശവം വീട്ടിലെത്തിച്ചു. അവിടെയും വേറൊരു നാടകം അഭിനയിക്കേണ്ടിവന്നു ഡോക്ടർക്കു്. ഇതുകേട്ടു യുവതി അയാളോടു ചോദിച്ചു: "നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഈ യേക്കരമായ കഥ എനോടു പറഞ്ഞതു്?" ഡോക്ടർ മറുപടി നൽകി. "വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേതിക്കു് എന്റെ സേവനങ്ങൾ നല്കാമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചാണു്." (An Artifice—The complete short stories of Guy De Maupassant—Hanover House—Page 802—805) മോപസാങ്ങ് എഴുതിയ അനേകം കൊമേർസ്യൽ കഥകളിൽ ഒന്നാണിതു്. രോഗിണിയായി എത്തിയവർക്കു ഡോക്ടറുമായി രമിക്കാൻ പകുതി മനസ്സെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിനു തെളിവു് അവൾ ചാരിത്ര ധംസനത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു എന്നതുതന്നെ. കഥ കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഏറിയ കൂറും അയാൾക്കു വിധേയയാകാൻ സന്നദ്ധയായി. അതുകൊണ്ടാണു് "ഇക്കഥ നിങ്ങൾക്കു എന്തിനു എനോടു പറഞ്ഞു്?" എന്നു ചോദിച്ചതു്. ഡോക്ടറുടെ മറുപടി അവൾക്കു പരിപൂർണ്ണമായ മാനസാന്തരം ഉളവാക്കിയിരിക്കും. പ്രായംകൂടിയ എന്നിടം ഇതിലെ വ്യഭിചാര നിതിമത്കരണം. അംഗീകരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ചെറുപ്പക്കാർ മോപസാങ്ങ് പറഞ്ഞതു് ശരിയെന്നു വിചാരിക്കുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. പെങ്കിലിടമകൾ ഇമ്മട്ടിലാണ് പെൺകുട്ടി

ബാർതേസ്

മൊളോയിസ്

കളെ ആത്മഹത്യയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

കഥാലോകത്തിൽ ശ്രീധരൻ ചമ്പാട്ട് "കഥയില്ലാത്ത കഥവായിക്കാൻ മലയാള വായനക്കാർക്ക് മടിക്കുന്നതിൽ അർപ്പണമുണ്ടാകട്ടെ" എന്നെഴുതിക്കൊണ്ടുണ്ട്. "കഥവേണം; പക്ഷേ അത് വായനക്കാരനെ അഴുക്കുപാലിലേക്കു എറിയരുത്" എന്നുകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്ന് എന്നിങ്ങനെയാണ് ശ്രീധരൻ ചമ്പാട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം ഇന്നത്തെ ആബ്സ്കാക്ഷൻ എതിരായി അഭിപ്രായം പറയുകയായിരുന്നു.

പലതും പലതും

കെ.സി. പീറ്റർ (പ്രൊഫസർ എന്ന വിശേഷണം ചേർക്കുന്നില്ല പീറ്റർക്ക്).

അദ്ദേഹത്തിന് മലയാളം ഇംഗ്ലീഷ് ഈ ഭാഷകളിലെ എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും അറിയാമെന്ന് എനിക്കറിയാം) കലാമന്തിലേയ്ക്കു സ്നേഹം എന്ന പംക്തി ഞാൻ വായിക്കാറുണ്ട്. എന്റെ ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നും അതിലില്ല. നേരെ മറിച്ചു റോളാണ്ട് ബാർതേസിന്റെ A Lover's Discourse വായിക്കുമ്പോൾ ചിന്താരത്നങ്ങളുടെ കാന്തികണ്ഠം എന്റെ കണ്ണു അഞ്ചുന്നു. ഒരുദാഹരണം നല്കാം:

വെർതർ (werther)—സുഖത്തിന്റെയോ നൈരാശ്യത്തിന്റെയോ ചെറുതായ കരമവികാരംപോലും വെർതർ കരയ്ക്കില്ല. വെർതർ പലപ്പോഴും കരയ്ക്കും. പെരുവള്ളപ്പാച്ചിൽപോലെയെങ്കിലും കരയ്ക്കും. വെർതറിലെ കരയ്ക്കുന്നതോ കരയുന്നതു്? അതോ റോമാൻറിക്കോ? (A Lover's Discourse—Hill & Wang 1978)

വൈ. എ. റഹി. കങ്കുമം വാരികയിൽ വരച്ച "കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് ശങ്കർ കോട്ടയ്ക്കലിൽ" എന്ന കാർട്ടൂൺ—ഇതിൽ ഹാസ്യമില്ല. മഹാനായ ഒരു കലാകാരനെ—ശങ്കര—അപമാനിക്കുന്നു. മഹാനായ കോട്ടയ്ക്കൽ വൈദ്യനാഥൻ അപമാനിക്കുന്നു. കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ള അപമാനവും നിന്ദനവുമില്ല ഇത്. ഭാവനാർഹിത്വമാണ് ഇതിന്റെ പിറകിലുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ക്ഷമിക്കാം—വായനക്കാർക്കും ശങ്കറിനും ഭീഷഗ്വരന്മാർക്കും ക്ഷമിക്കാം.

എയ്ഡ്സ് കൊതുക്കടിച്ചു പകരുമത്രെ. അതുകേട്ട് കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് കൃഷ്ണന്റെ സന്ദർശനം 'രക്ഷപ്പെട്ട' എന്ന് പറയുന്നു. രക്ഷപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതല്ല തത്ത്വചിന്തകനായ കഥാപാത്രം. ചിന്താദീപകവും ഹാസ്യവുമായ കവ്യം ആയ കാർട്ടൂൺ. (കങ്കുമം)

ചൈതന്യയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ ആ ആക്രമണത്തെ നിഷിദ്ധിക്കുകയാണ് ഇവിടെ കറെ കാവ്യങ്ങളുമായി. വഞ്ചനാത്മകവും ക്രൂരവുമായ ആ ആക്രമണത്തെക്കാൾ ജ്വലിച്ചുവെള്ളയായിരുന്നു ആ കാവ്യങ്ങൾ. തോപ്പിൽ മോനിയുടെ ആന്തരവരം സർപ്പഭംഗനമോ മരിച്ചപ്പോൾ ആ കട്ടിയെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ ദുഃഖിച്ചു. ആ ദുഃഖത്തിന് ശമനമുണ്ടായത് എന്റെ ദൈവഭയമിത്രം. ജനയോഗം വാരികയുടെ ആദ്യത്തെ പുറത്ത് ഒരു 'നാലാലി' പടച്ചു വച്ചതുകൊണ്ടുമാണ്. ബഞ്ചമിൻ മൊളോയിസിനെ തൂക്കിക്കൊന്നതിലുള്ള എന്റെ ദുഃഖം ചേപ്പാട്ട് രാജേന്ദ്രൻ ജനയോഗം വാരികയിലെഴുതിയ (ലക്കം 48) കാവ്യഭാസം വായിച്ചതോടെ വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പെണ്ണുകാണൽ എന്ന ചടങ്ങ് ബന്ധുക്കൾ നടത്തി. വിവാഹമുറച്ചു. അതുകഴിഞ്ഞു. രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അവളെ ഉന്തിത്തള്ളി ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അവൾ വല്ലാതെ പേടിച്ച് പക്ഷേ കട്ടിലിൽ ഇരിക്കുന്ന നവവരൻ. അയാൾ 'സാറാബി' എന്ന് അവളെ വിളിച്ചു. ഇതാണ് ചരിത്ര ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ

ഉസ്മാൻ ഇരിങ്ങാട്ടിരി എഴുതിയ 'നാളെ അയാൾ വരുമോ?' എന്ന കഥ. ഭാഗ്യംകൊണ്ട് ഉസ്മാൻ മണലറയിലെ പ്രഥമ സന്ദർശനത്തിൽ വച്ച് കഥ അവസാനിപ്പിച്ചു. അവിടെ പിന്നീട് നടന്ന തൊക്കെക്കൂട്ടി അദ്ദേഹം വിവരിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. ഇത്തരം വിഷ്ണു തിങ്കിൾ സാഹിത്യമല്ല.

മുക്കുന്തൂരിലാൾ മാസികയിലെഴുതുന്നു: "കൃഷ്ണൻനായരെ ഞാനൊരിക്കലും ഒരു വിമർശകനായി കണ്ടിരുന്നില്ല. ആരും ഇന്ന് അങ്ങനെ അംഗീകരിക്കുമെന്നും കരുതുന്നില്ല"—മുക്കുന്തൂരിയെ ശരിയാക്കണം. ഞാൻ നിരൂപകനല്ല, ലിററി ജർണ്ണലിസ്റ്റ് മാത്രം. ഇക്കാര്യം പലതവണ ഞാൻതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവസാനമായി ഇപ്പോഴും അതു പറയുകയാണ്. തുടർന്നും മുക്കുന്തൂരി എഴുതുന്നു: "കൃഷ്ണൻനായരുടെ കൈപ്പ് ജേർണലിസം എല്ലാ ഭാഷയിലുമുണ്ട്. സിനിമയിലെ ഒരു ഗോസിപ്പ് കോളം—അത്രയും പ്രസക്തിയേ വാർത്തയിലുള്ളത്"—ഇത് അത്രകൂടെ ശരിയല്ല. ഗോസിപ്പ് എന്നാൽ അപവാദം. പറച്ചിൽ എന്നല്ല അർത്ഥമാക്കേണ്ടത്. ഞാനത് ചൊല്ലാറില്ല. പിന്നെ ഈ കൈപ്പ് ജർണ്ണലിസം എല്ലായിടത്തുമുണ്ട് എന്ന മതത്തെക്കുറിച്ചും മലയാളനാട് വാരികയിൽ ഈ പംക്തി എഴുതിയിരുന്ന കാലത്ത് എസ്. കെ. നായർ ഒരു സാഹിത്യവാദ ഫലത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ മുൻ പ്രധാനമന്ത്രി ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ അടുത്ത ബന്ധുവും പ്രശസ്ത നോവലിസ്റ്റും ആയ നായർ താൻ സെഗ്വെൽ കൊടുത്തു. "ഇതുപോലെ രസകരവും വീജ്ഞാപ്രദവുമായ ഒരു കോളം മറ്റൊന്നും അവർ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. അവരുടെ അഭിപ്രായം അന്ന് മലയാളനാട്ടിൽ പരസ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മുക്കുന്തൂരി, താങ്കളുടെ ശകാരം നന്നായി. പക്ഷേ, അതിൽ പകുതിയേ സത്യമുള്ളൂ. പിന്നെ ഒന്നുകൂടി ചോദിക്കട്ടെ. താങ്കൾ ഒരുമാസംമുൻപ് എന്റെ വീട്ടിൽ വന്നല്ലോ. യാത്രപറഞ്ഞ സമയത്ത് "സാറാബി"യെക്കുറിച്ചൊക്കെ അനുഗ്രഹിക്കണം." എന്ന് അപേക്ഷിച്ചല്ലോ. അതു കേട്ട് "ഞാനാരു നിങ്ങളെയൊക്കെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ?" എന്ന് ചോദിച്ചില്ലേ? നേരിട്ട കാര്യങ്ങൾ ഒരുവിധം അല്ലാത്തതല്ലേ? ഇതൊക്കെ വായിക്കുക സുഹൃത്തേ.

* * * ജൂബയും മുണ്ടും ഒട്ടും ഉടയാതെ വടിപോലെ നിർത്തിക്കൊണ്ട് ക്ലാസ്സിലെത്തുന്ന ഒരു ഗുരുനാഥൻ ഞങ്ങളുടെ ഞായറായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷംകണ്ട് ഒരു കൂട്ടുകാരൻ പറയും. "സാറാബിയും മുണ്ടും കൂടി. പിന്നീടാണ് ഭാര്യ ഇന്ത്യയിലെത്തിയത്. പൂർണ്ണമായും അതുതോലിക്കൊടുക്കുന്നത്." നവീനസാഹിത്യത്തിലെ ആശയങ്ങൾ ഗാത്രത്തോട് ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നില്ല. വടിപോലെ നില്ക്കുന്നു.

എസ്. ജയചന്ദ്രൻനായർ

ബ്രിഗേഡിയറും മലയാറുമും

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ മലയാറു് രാമകൃഷ്ണന്റെ സ്ഥാനം നോവലെഴുത്തുകാരോടൊപ്പമാണ്. വേതകം, യന്ത്രം, ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം—ഈ മൂന്നു നോവലുകൾ മലയാറു്വിന്റെ കഥ പറയാനുള്ള അസൂയാവഹമായ ചതുരത്വം, പാത്രസൃഷ്ടിക്കുള്ള അനന്യസാധാരണമായ പാട്വര്യം, ജീവിതത്തിന്റെ മറുപടികൊണ്ടുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയും വിളിച്ചോത്തും, കഥകളിലൂടെ സാഹിത്യസമ്പദ്യ ആരംഭിക്കുകയും കഥകൾ അനവധി എഴുതുകയും ചെയ്യുകയും അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കഥാരചന, നോവലെഴുതാനുള്ള പരിശീലന കളരിയായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്. കഥയെഴുത്തുകാർ നോവലിൽ കൈവയ്ക്കുമ്പോൾ അവരെഴുതുന്ന നോവലുകൾ വലിയ കഥ മാത്രമായിത്തീരുകയാണ് പതിവു്. മലയാറു്വിന് ഈ വാരിക്കഴിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നുതന്നെയല്ല, ശില്പഭൂമായ നോവലുകൾ കടഞ്ഞെടുക്കാൻ അനുവേദനസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ മലയാറു്വിന്റെ അത്ര തന്നെ പരിചിതമല്ലാത്ത മറ്റൊരു മൂലം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നതാണ്, *ബ്രിഗേഡിയർ കഥകൾ. കഥകളിലും നോവലുകളിലും മിന്നിമറഞ്ഞിരുന്ന, അപൂർവ്വ സുന്ദരമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അർത്ഥഭാവന ഈ കഥകളിൽ പൂർണ്ണത നേടിയിരിക്കുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഒരുതരം അയിത്തമാണ് ഫലിതത്തിന് കലപിച്ചുപോരുന്നത്. ഫലിതമെഴുതുന്നവരെ സാഹിത്യകാരന്മാരായി കാണാനോ അവരെ ആദരിച്ച് അംഗീകരിക്കാനോ കേന്ദ്രമായ നിരൂപക ശ്രേഷ്ഠന്മാർ തയ്യാറാകാത്തതു മാത്രമല്ല ഇതിനു കാരണം, പല ഫലിത സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും രചനകൾ ഒരുതരം കഥാപ്ര

സംഗക്കാരന്റെ നിലവിട്ട് ഉയരാത്തതാണ് അതിന് പ്രധാന തടസ്സമായി നിലക്കുന്നത്. ഫലിതമെഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ രചനകളിലൂടെ വായനക്കാരനെ ചിരിപ്പിച്ചാൽ അതൊരു സാഹിത്യഭോഷമായിപ്പോലും കാണുന്നവർ നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. എല്ലാത്തതിനുമുപരി ഫലിതമെഴുതിയാൽ അയാളെ ഫലിതസാഹിത്യകാരനെന്നു് മുദ്രകുത്തി മറു് എഴുത്തുകാരിൽനിന്നു് വകഞ്ഞു മാറ്റാനിറയുന്ന പതിവുമുണ്ട്. വി. കെ. എന്നിന് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നദുര്യോഗം അതിനൊരുദാഹരണമാണ്. ആധുനിക തലമുറയിൽ മലിനമായുള്ള അംഗുലീപരിമിതരായ എഴുത്തുകാരിൽ, എത്രയോ ഉയരത്തിൽക്കണ ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ് വി. കെ. എൻ. ശുദ്ധഹാസ്യത്തിന്റെ പേരിലായാൽപ്പോലും ഒരു ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും ഒരു സഞ്ജയനും എന്തിന് ആധുനികർക്കുപോലും അവകാശപ്പെടാനാവാത്ത ചതുവാളങ്ങൾ കൈയടക്കിയ എഴുത്തുകാരനാണ് വി. കെ. എൻ. ലോകസാഹിത്യത്തിന്റെ ഏതുമികച്ച സാഹിത്യകാരനോടുമൊപ്പം തോളുരുമ്മി നിലക്കാവുന്ന രചനകൾ വി. കെ. എന്തിന്റേതായിട്ടുണ്ട്. മലയാറു്വിന്റെ ബ്രിഗേഡിയർക്കഥകളെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ വി. കെ. എന്നിന്റെ പ്രസക്തി എന്തെന്ന ചോദ്യം സാധാരണികമാണ്. മലയാറു്വിന്റെ കൃതികളെല്ലാം വായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾക്കു് ഇതെളുപ്പം മനസ്സിലാവും. ഹാസ്യത്തിൽ പൊതുവെ നീശിതമായ പരിഹാസവും, കൃതികൾക്കു് സമഗ്ര ശോഭ നല്കുന്ന പ്രസാദാത്മകതയും മലയാറു്വിന്റെയും സവിശേഷമുദ്രകളാണ്.

ഇവിടെ പരാമുഖമാകുന്ന ബ്രിഗേഡിയർക്കഥകളിൽ ഇതേതരം തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടും സർ ചാത്തുവിനെപ്പോ

ലെ അനശ്വരനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ബ്രിഗേഡിയർ വിജയൻ മേനോൻ എല്ലാ പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെയും മനഃശ്ശുരൂപമാണ്. ഒരു പുളുവൻ, പക്ഷെ അദ്ദേഹം തട്ടിവിട്ടുപുളുവിന് ഒരുതരം നിർദ്ദോഷകൃത്യാണുള്ളത്. പുളുവിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു് സ്വയം കേറിനിന്നു്, അവിശ്വസനീയവും അതിശയോക്തിപരവുമായ കഥകൾ മെന്തെത്തട്ടു് സഹൃത്തുക്കളുടെ സാധാരണങ്ങളെ രസഭരിതനാക്കുന്ന ബ്രിഗേഡിയർ തന്റെ ഏകാന്തതയും, തന്റെ ആത്മീയ വ്യസനവും ആരെയും അറിയിക്കുന്നതില്ല. അനന്തപുരം ക്ലബ്ബിന്റെ അകത്തുള്ളതിൽ മുട്ടിനിൽക്കുന്ന ആ 'ഫാർ എവേ ലുക്ക്' മായിക്കഴിയുന്ന ബ്രിഗേഡിയറുടെ എല്ലാക്കഥകൾക്കും, ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരു പരിവേഷമുള്ളതു് പെട്ടെന്നു് ശുദ്ധയിൽപ്പെട്ടെന്നു വരില്ല. താൻ വേദം മിട്ട എല്ലാനാടകങ്ങളിലും വിജയം കൈവരിച്ച വിജയൻ മേനോൻ, ഒരിക്കലും തന്റെ 'സ്വർണ്ണലത'യെ കണ്ടെത്താനായില്ല. കൈപ്പഴുതിലൂടെ ജീവിതത്തിലെ വിലപിടിപ്പു നിമിഷങ്ങൾ ചോർന്നെഴുകുന്നത് നോക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. ഞാനൊരു സിമ്പിൾ സോൾജർ എന്ന് പറഞ്ഞു് സ്വയം ആശ്വസിപ്പിച്ചിരുന്ന ബ്രിഗേഡിയറെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഒരു സിനിക്കാക്കുന്നുണ്ട്. ആ സിനിക്കാമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്ഷാ കവചവും. ബ്രിഗേഡിയറുടെ സന്തത സഹചാരികളാണ് നടുക്കൽ വക്കീലും, പ്ലാൻറർ പൗലോസും. ഇരുവരും രസികൻ കാര്യംകേൾക്കുകയാണ്, പലപ്പോഴും ബ്രിഗേഡിയർ പറയുന്ന കഥകളേക്കാൾ, നാഥിയായതെ ചിരിച്ചുപോകുന്നത് പ്ലാൻററുടെ കൊതിയുറുന്ന നോട്ടവും ആർത്തിയുമാണ്.

എങ്ങനെ കഥ പറയാമെന്നതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ബ്രിഗേഡിയർക്കഥകൾ. ബ്രിഗേഡിയറും ബുക്ക് ക്ലബ്ബും എന്ന കഥ, അതിന്റെ ആച്ഛാദിത സന്ദർഭംകൊണ്ടു് കൂട്ടത്തിൽ മികച്ചതായി. ബെഡ് ക്ലബ്ബും സ്റ്റേറ്റി സെനപോലെയോലും വായിച്ചുരസിക്കാവുന്നതാണ് ഈ സമഹാരത്തിലെ ബ്രിഗേഡിയറും മുതക ബുദ്ധനും, ബ്രിഗേഡിയറും ഓപ്പറേഷൻ ബ്രായും, ബ്രിഗേഡിയറും ഗുരുപത്നിയും. ആ കഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ നാം ഊർളുമറിച്ചിരിക്കും, അതുകഴിഞ്ഞാൽ അതാലോചിച്ച് സ്വയം മനഃസാധിക്കുകയും ചെയ്യും.

മലയാറു്വിന്റെയെഴുതിയ പ്രത്യേകത ലാളിത്യമാണ്. ആ ലാളിത്യമാകട്ടെ യാതൊരു കലർപ്പില്ലാത്തതു്. ബ്രിഗേഡിയർക്കഥകളിലുടനീളം പരന്നൊഴുകുന്ന നർമ്മമധുരമായ ഹാസ്യം, ചിരിക്കാൻ മറന്നുപോയ ഈ തലമുറയ്ക്കു് അതുതയാരായിത്തീരും.

* ബ്രിഗേഡിയർ കഥകൾ മലയാറു്വിന്റെ പ്രസാധകർ: സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, വില 15 രൂപ.